

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Π. ΦΟΥΡΝΑΡΑΚΗ, δρ Φιλολογίας

«Το ποίημα του Χατζημιχάλη Γιάνναρη, Γάμος Κρητικός εις Λάκκους Κυδωνίας, 1864»

Με καύχηση καμαρώνω την από χρόνια πολύτιμη πνευματική προσφορά του μαθητή μου στο Γυμνάσιο Καστελίου Κισσάμου κ. Κων/νου Φουρναράκη, διδάκτορος Φιλολογίας. Σεμνός, ολιγόλογος και πνευματοδότης ακένωτος στοχάζεται, διδάσκει στη Μέση Εκπαίδευση και όλους μας. Υπήρξε υπεράξιος προϊστάμενος στο Ιστορικό Αρχείο Κρήτης.

Ο κ. Φουρναράκης είναι Κεφάλαιο για τον τόπο μας. Λίθος πολύτιμος, λίχνος πολύφωτος επί την λυχνίαν (Ματθ. 5,15). Αγαπά τον τόπο του, μπορούσε να ήταν σε άλλη θέση, όμως εδραίος στην πατρίδα γη.

Ζει τον λαόν, τον αγαπά. Με πόνο βλέπει κι αυτός πόσο άλλαξε η ζωή και με πόνο σημειώνει: «Στα χρόνια που πέρασαν πολλά άλλαξαν στον τόπο μας. Οι αδήριτοι νόμοι της ζωής, του θανάτου και της αένανης αλλαγής επέδρασαν στο φυσικό και ανθρώπινο περιβάλλον της Κρήτης. Ο άνεμος του εκσυγχρονισμού πνέει παντού, φέρνοντας αλλαγή και στην παραδοσιακή δομή της κοινωνίας, στα ήθη και έθιμα». Και θα συνεχίσει: «Ζούμε σε μια πολυπολιτισμική ενοποίηση με την εξάλειψη της ιστορικής μνήμης και την κατάργηση της ιδιαίτερης ταυτότητάς μας... Οι μεγάλοι σταθμοί της ζωής του ανθρώπου, η γέννηση, ο γάμος, ο θάνατος χάνουν

**Αρχιμανδρίτης
ΙΓΝΑΤΙΟΣ Θ.
ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ,**
Θεολόγος - τ. Λυκειάρχης

σιγά - σιγά την ιερότητα και την τελετουργική μορφή τους...». Ο ίδιος θα τονίσει, και δικαιολογείται έτσι και η έκδοση του βιβλίου, κατά την γνώμη μας, ότι «πιστεύουμε ότι το ποίημα του Χατζημιχάλη θέτει ξανά το ζήτημα της ζήτησης των χαμένων αξιών και της γνήσιας κρητικής ταυτότητας στον κατακερματισμένο και συνθλιμμένο Κρητικό, στον άνθρωπο που πάσχει από την οικονομική και την πνευματική κρίση...».

Το ποίημα του Χατζημιχάλη προτείνει ένα κανόνα βίου σε όποιον επιθυμεί να προσδιορίσει την ύπαρξή του μέσα στον χώρο και στον χρόνο, να νιώσει ότι ανήκει σε έναν πολιτισμό με έντονο το κοινοτικό στοιχείο, οργανωμένο με τις αξίες της τιμιότητας, της τελειότητας, της γενναιότητας, της φιλοπατρίας, του αλληλοσεβασμού. Επίσης θέτει ως πρότυπο ζωής τη ζωή των προγόνων μας, που βίωναν δημιουργικά την παράδοση, κρατούσαν αδούλωτη την ψυχή τους και διαφύλασσαν την πολιτισμική τους ταυτότητα μέσα στα όρια της πολυεθνικής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Όπως και άλλα καλά έθιμα, έτσι και αυτό του γάμου αποτελούσε και έναν παιδαγωγικό σκοπό, μετέδιδαν δηλαδή στους νεότερους το ήθος της Κρήτης και το σύστημα των

αξιών της.

Ο συγγραφέας θα μνημονεύσει τον πατέρα της Κρητικής λαογραφίας Παύλο Βλαστό, τον Παντελή Πρεβελάκη με τις άριστες αφηγηματικές τεχνικές.

Αξιόπαινος ο κ. Φουρναράκης για την πολύτιμη αυτή έκδοση και όπως γράφει «Το κύριο ζητούμενο αυτής της έκδοσης είναι ν' ανασύρουμε από το σκοτάδι της αφάνειας μετά από εκατό και πλέον χρόνια ένα ποίημα, το οποίο θα πλουτίσει με την ποιότητά του τη λογοτεχνία μας και θα μάς δώσει δείγματα του γνήσιου κρητικού βίου». Κάτι που επέτυχε ο συγγραφέας μας, που είναι άξιος του θαυμασμού, της τιμής και της αναγνωρίσεώς μας.

Πλούσια η βιβλιογραφία, που διπλώνει τη φιλομάθεια του συγγραφέα, το ίδιο και το Γλωσσάριο, οι παραπομπές και, κάτι το ασυνήθιστο, πίνακας κυρίων ονομάτων.

Ευγνωμοσύνη πολλή στον πολυσήμαντο κ. Φουρναράκη «κατά πάντα και διά πάντα». Και το ότι έχουμε ανάμεσά μας ένα τέτοιο αποθησαύρισμα, φθάνει να αισθανόμαστε υπερήφανοι. Και δεν μιλάμε τοπικιστικά, άλλωστε εκείνος είναι παγκόσμιος.

Για άλλη μια φορά εκφράζω τη χαρά μου και την τιμή μου στο πρόσωπο και στο έργο του κ. Φουρναράκη με τις από καρδίας ευχές για μακρότητα ημερών και εύκαρπη και πολύκαρπη πνευματική σπορά του.